

Een nieuwe academie, of meer leerstoelen oprichten is geen middel om het aantal inschrijvers over geheel Nederland geringer te doen worden.

Is het vervolgens juist, te geloven aan een „export” van medici uit het teveel? Vrijwel alle landen ter wereld beschermen — terecht — hun artsenstand. Slechts bij uitzondering wordt aan een vreemde arts vergunning verleend in het buitenland praktijk uit te oefenen en dan nog steeds na het behalen van het aldaar geldige diploma.

West-Indië en Indonesië hebben nog vele dokters nodig, echter op zijn gunstigst enige honderden, voornamelijk in D.V.G.-verband. Dat verband vraagt een zeer bepaalde instelling van de arts. Bovendien is de opleiding daar weer ter hand genomen. De politieke situatie is nog onzeker, en dus is de vraag gerechtvaardigd, of de functies in deze gebieden plaatsen betekenen voor 10 of 20 jaar. Op een dergelijke tijd toch moet men als in de tropen blijvend arts, wel kunnen rekenen.

Tenslotte zij men er goed van doordrongen, dat een vergroting van het aantal studiosi de studietijd moet verlengen, daar de klinieken wel een nagenoeg constante bezetting hebben. Ook het collectieve gevoel zal de student gaan missen. Nog eerder dan vroeger zal hij een individu worden in een grote troep, fietsend, vechtend of lopend, dringend om een goede plaats voor het volgende lesuur.

Dit alles bedenke hij of zij, die het beroep van arts gaat kiezen. Wel is te verwachten, dat het later bereikte surplus, op zijn beurt, het aantal enthousiasten voor dit vak zal drukken, maar dan is het waarschijnlijk telaar. Un homme (femme) averti (e), en vaut deux! Men kan zich niet aan de gedachte onttrekken, dat „de medicijnen” sinds enige jaren het modevak bij uitstek is. Slechts realiteit dwong tot het schrijven van dit beknopte artikeltje. Allen, die de studie in de geneeskunst vastberaden tóch willen aanvangen — na alle kwade kansen bekeken te hebben — van harte sterkte en succes gewenst! Deze tijd is er een van harde strijd om het bestaan en alleen vastberadenheid kweekt in dit geval goede krachten voor de maatschappij. Zij zullen de grote tegenslagen wel te boven komen. Wie echter in de keuze ook maar weifelt, beginne er niet aan!

Tandjoengbalai, 22 September 1948

G. BEUMER,
Off. v. Gez. II

STOLLINGREMMENDE BEHANDELING VAN THROMBOSE

In haar bovengenoemd artikel (*N.T.v.G.*, 2 Oct. 1948) schrijft dr. KNOTTENBELT, dat het niet eenvoudig is de invloed van deze behandeling op de verschijnselen der thrombose te verklaren. Het is inderdaad verrassend te zien hoe snel pijnlijkheid, oedeem en koorts door deze behandeling verdwijnen. Dit wordt door vele schrijvers vermeld (BAUER, MURRAY, CRAFOORD enz.) Het lijkt mij in dit verband belangrijk te wijzen op de proeve van RABINOWITCH en PINES (*Surgery* 14, 669, 1943). Deze onderzoekers toonden aan, dat door de toediening van anticoagulantia niet alleen de progressie van het thrombotische proces gestuit wordt, maar dat het mogelijk is verse thrombi, die zich na beschadiging van de vaatwand in de vena jugularis van konijnen gevormd hadden, tot oplossing te brengen door de dieren 2 maal daags met heparine in te spuiten. Om te bereiken, dat de thrombi weer geheel verdwenen, bleek het noodzakelijk zeer vroeg met de heparinetherapie te beginnen.

Lent, 6 Oct. 1948

F. J. A. HUYGEN

NOG EEN GEVAL VAN LINGUA PILLOSA NIGRA

Het artikel van collega PLOEM (*N. T. v. G.*, 25 Sept. 1948) is voor mij reden een geval te beschrijven, dat ik ongeveer 6 weken geleden zag.

Het betrof hier een gehuwde 45-jarige vrouw, die veel rookt. Haar klachten waren: een dik gevoel van de tong, welke haar bij het proeven hinderde. Ook hier was de gehele tong tot aan de papillae circumvallatae zwart behaard.